Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΌΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΎ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 15ης Σεπτεμβρίου 2021 *

«Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Διαδικασία για την κήρυξη ακυρότητας – Εικονιστικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης PALLADIUM HOTELS & RESORTS – Προϋποθέσεις του παραδεκτού της αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας – Άρθρο 53, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 [νυν άρθρο 60, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΕ) 2017/1001] – Άρθρο 56, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρο 63, παράγραφος 3, του κανονισμού 2017/1001)»

Στην υπόθεση T-207/20,

Residencial Palladium, SL, με έδρα την Ibiza (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τον D. Solana Giménez, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), εκπροσωπούμενου από τον J. Crespo Carrillo,

καθού,

αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO και παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου:

Palladium Gestión, SL, με έδρα την Ibiza, εκπροσωπούμενη από τον J. Rojo García-Lajara, δικηγόρο, στην οποία επετράπη να υπεισέλθει στη θέση της Fiesta Hotels & Resorts, SL,

με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του τετάρτου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 12ης Φεβρουαρίου 2020 (υπόθεση R 231/2019-4), αφορώσας διαδικασία για την κήρυξη ακυρότητας μεταξύ Residencial Palladium και Fiesta Hotels & Resorts,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους D. Spielmann, πρόεδρο, O. Spineanu-Matei (εισηγήτρια) και R. Mastroianni, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 17 Απριλίου 2020,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως του EUIPO που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 16 Ιουλίου 2020,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 7 Αυγούστου 2020,

έχοντας υπόψη τη διάταξη της 22ας Μαρτίου 2021 επιτρέπουσα την αντικατάσταση διαδίκου,

έχοντας υπόψη το μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας της 23ης Μαρτίου 2021 και τις απαντήσεις του EUIPO και της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 8 και 6 Απριλίου 2021 αντιστοίχως,

έχοντας υπόψη ότι οι διάδικοι δεν υπέβαλαν αίτηση για τον καθορισμό ημερομηνίας για τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζητήσεως, εντός τριών εβδομάδων από την επίδοση του εγγράφου με το οποίο γνωστοποιήθηκε η περάτωση της έγγραφης διαδικασίας, και αποφασίζοντας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 106, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, να κρίνει επί της προσφυγής χωρίς να διεξαχθεί επ' ακροατηρίου συζήτηση,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 30 Οκτωβρίου 2002 η δικαιοπάροχος της Fiesta Hotels & Resorts, SL, στη θέση της οποίας επετράπη στην παρεμβαίνουσα, Palladium Gestión, SL, να υπεισέλθει, υπέβαλε αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί [αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το σήμα της ΕΕ (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί, ο οποίος αντικαταστάθηκε, με τη σειρά του, από τον κανονισμό (ΕΕ) 2017/1001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2017, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2017, L 154, σ. 1)].

2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το κάτωθι εικονιστικό σημείο:

3 Οι υπηρεσίες για τις οποίες ζητήθηκε η καταχώριση εμπίπτουν στην κλάση 43 κατά τον Διακανονισμό της Νίκαιας για τη διεθνή ταξινόμηση προϊόντων και υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση των σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και περιγράφονται ως εξής: «Υπηρεσίες εστιάσεως (παροχή τροφής)· παροχή προσωρινού καταλύματος».

4 Στις 26 Σεπτεμβρίου 2005 το εν λόγω σήμα καταχωρίστηκε υπό τον αριθμό 2915304. Ανανεώθηκε έως τις 30 Οκτωβρίου 2022.

5 Στις 2 Μαρτίου 2006 η Residencial Palladium, SA κατέθεσε ενώπιον του EUIPO αίτηση κηρύξεως της ακυρότητας του επίμαχου σήματος για το σύνολο των υπηρεσιών για τις οποίες είχε καταχωρισθεί (διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας 1544C) (στο εξής: πρώτη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας).

6 Οι λόγοι ακυρότητας που προβλήθηκαν προς στήριξη της αιτήσεως αυτής ήσαν οι προβλεπόμενοι στο άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχεία α′ και γ′, του κανονισμού 40/94 (κατόπιν άρθρο 53, παράγραφος 1, στοιχεία α′ και γ′, του κανονισμού 207/2009, νυν άρθρο 60, παράγραφος 1, στοιχεία α′ και γ′, του κανονισμού 2017/1001).

7 Στις 27 Μαρτίου 2006 υποβλήθηκε αίτηση στο EUIPO για τη μεταβίβαση της καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος υπέρ της δικαιοπαρόχου της παρεμβαίνουσας, στην οποία κοινοποιήθηκε η εν λόγω μεταβίβαση στις 3 Απριλίου 2006.

8 Στις 18 Απριλίου 2006, εντός της ταχθείσας προθεσμίας για την άρση ορισμένων παρατυπιών που διαπιστώθηκαν, η Residencial Palladium γνωστοποίησε στο EUIPO ότι παραιτείται από την πρώτη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας.

9 Με απόφαση της 26ης Απριλίου 2006, το τμήμα ακυρώσεων περάτωσε τη διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας 1544C.

10 Κατόπιν μεταβολής της νομικής της μορφής, η Residencial Palladium κατέστη Residencial Palladium, SL, η οποία είναι προσφεύγουσα εν προκειμένω.

11 Στις 20 Ιουνίου 2017 η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του EUIPO αίτηση κηρύξεως της ακυρότητας του επίμαχου σήματος για το σύνολο των υπηρεσιών για τις οποίες είχε καταχωρισθεί (διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας 15119C) (στο εξής: δεύτερη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας).

12 Οι λόγοι ακυρότητας που προβλήθηκαν προς στήριξη της δεύτερης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας ήσαν οι προβλεπόμενοι, αφενός, στο άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 40/94 (κατόπιν άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009, νυν άρθρο 59, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 2017/1001), καθόσον το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης είχε καταχωρισθεί κακόπιστα, και, αφετέρου, στο άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 40/94.

13 Με απόφαση της 30ής Νοεμβρίου 2018, το τμήμα ακυρώσεων απέρριψε τη δεύτερη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας, με την αιτιολογία ότι δεν ήταν βάσιμη δυνάμει του άρθρου 59, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 2017/1001 ούτε παραδεκτή καθόσον αφορούσε τον λόγο του άρθρου 60, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 2017/1001. Ως προς το τελευταίο αυτό ζήτημα, έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι, σύμφωνα με το άρθρο 60, παράγραφος 4, του

κανονισμού 2017/1001, η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να υποβάλει νέα αίτηση κηρύξεως ακυρότητας στηριζόμενη σε άλλα προγενέστερα δικαιώματα τα οποία θα μπορούσε να έχει προβάλλει προς στήριξη της πρώτης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας.

14 Στις 29 Μαρτίου 2019 η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του EUIPO, δυνάμει των άρθρων 66 έως 71 του κανονισμού 2017/1001, κατά της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεων, διευκρινίζοντας ότι δεν έβαλλε κατά της απορρίψεως της αιτήσεώς της κατά το μέρος που η αίτηση αυτή στηριζόταν στο άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009.

15 Με την από 12 Φεβρουαρίου 2020 απόφαση (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το τέταρτο τμήμα προσφυγών του EUIPO απέρριψε την προσφυγή της προσφεύγουσας. Όσον αφορά το περιεχόμενο της προσφυγής, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι αυτή αποσκοπούσε μόνον στο να εκτιμηθεί αν το τμήμα ακυρώσεων ορθώς είχε διαπιστώσει το απαράδεκτο της αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας εφαρμόζοντας το άρθρο 60, παράγραφος 4, του κανονισμού 2017/1001. Αφού υπενθύμισε το γράμμα της διατάξεως αυτής, συνήγαγε ότι αίτηση κηρύξεως ακυρότητας είναι απαράδεκτη όταν συντρέχουν δύο προϋποθέσεις, ήτοι, αφενός, όταν ο αιτούμενος την κήρυξη ακυρότητας έχει προηγουμένως υποβάλει αίτηση κηρύξεως ακυρότητας κατά του ιδίου σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και, αφετέρου, όταν η νέα αίτηση κηρύξεως ακυρότητας στηρίζεται στο ίδιο προγενέστερο δικαίωμα ή σε δικαίωμα διαφορετικό από εκείνο στο οποίο στηριζόταν η αρχική αίτηση κηρύξεως ακυρότητας, ενώ το δικαίωμα αυτό θα μπορούσε να είχε προβληθεί νομίμως με την αρχική αυτή αίτηση. Κρίνοντας ότι οι προϋποθέσεις αυτές συνέτρεχαν εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών απέρριψε ως απαράδεκτη την αίτηση κηρύξεως ακυρότητας.

Αιτήματα

16 Η προσφεύγουσα ζητεί, κατ' ουσίαν, από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση,

– να διατάξει το EUIPO να συνεχίσει την εξέταση της αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας·

– να καταδικάσει το EUIPO στα δικαστικά έξοδα.

17 Το EUIPO ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– σε περίπτωση που το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι το τμήμα προσφυγών ορθώς ερμήνευσε κατά γράμμα το άρθρο 60, παράγραφος 4, του κανονισμού 2017/1001, να απορρίψει την προσφυγή και να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα·

– σε περίπτωση που το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι το τμήμα προσφυγών ερμήνευσε εσφαλμένως το άρθρο 60, παράγραφος 4, του κανονισμού 2017/1001, παραλείποντας να λάβει υπόψη τη ratio legis της ως άνω διατάξεως στο πλαίσιο τελολογικής ερμηνείας, να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση και να καταδικάσει το EUIPO στα δικαστικά έξοδα.

18 Η παρεμβαίνουσα ζητεί, κατ' ουσίαν, από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί της αρμοδιότητας του Γενικού Δικαστηρίου να εκδικάσει το δεύτερο αίτημα της προσφεύγουσας

19 Με το δεύτερο αίτημά της, η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να διατάξει το EUIPO να συνεχίσει την εξέταση της δεύτερης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας. Συναφώς, αρκεί να υπομνησθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έχει αρμοδιότητα να απευθύνει διαταγές στα θεσμικά και λοιπά όργανα και οργανισμούς της Ένωσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης (πρβλ. διάταξη της 26ης Οκτωβρίου 1995, Pevasa και Inpesca κατά Επιτροπής, C-199/94 P και C-200/94 P, EU:C:1995:360, σκέψη 24 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία· πρβλ. επίσης απόφαση της 25ης Σεπτεμβρίου 2018, Σουηδία κατά Επιτροπής, T-260/16, EU:T:2018:597, σκέψη 104 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

20 Επομένως, το δεύτερο αίτημα της προσφεύγουσας, με το οποίο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να απευθύνει διαταγή στο EUIPO, πρέπει να απορριφθεί ως προβληθέν ενώπιον δικαστηρίου που είναι αναρμόδιο να αποφανθεί επ' αυτού.

Επί της ουσίας

21 Εισαγωγικώς, λαμβανομένης υπόψη της ημερομηνίας υποβολής της επίμαχης αιτήσεως καταχωρίσεως, ήτοι της 30ής Οκτωβρίου 2002, η οποία είναι καθοριστικής σημασίας για τον προσδιορισμό του εφαρμοστέου ουσιαστικού δικαίου, τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υποθέσεως διέπονται από τις ουσιαστικές διατάξεις του κανονισμού 40/94, όπως έχει τροποποιηθεί (πρβλ. διάταξη της 5ης Οκτωβρίου 2004, Alcon κατά ΓΕΕΑ, C-192/03 P, EU:C:2004:587, σκέψεις 39 και 40, και απόφαση της 23ης Απριλίου 2020, Gugler France κατά Gugler και EUIPO, C-736/18 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:308, σκέψη 3 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Κατά συνέπεια, εν προκειμένω, όσον αφορά τους ουσιαστικούς κανόνες, οι γενόμενες παραπομπές από το τμήμα προσφυγών με την προσβαλλόμενη απόφαση, από την προσφεύγουσα με την προβληθείσα επιχειρηματολογία, καθώς και από το EUIPO και από την παρεμβαίνουσα στο άρθρο 8, παράγραφος 4, και στο άρθρο 60, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 2017/1001 πρέπει να νοηθούν ως παραπομπές αφορώσες το ταυτόσημου περιεχομένου άρθρο 8, παράγραφος 4, και άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 40/94, όπως αυτός έχει τροποποιηθεί.

22 Εξάλλου, στον βαθμό που, κατά πάγια νομολογία, οι διαδικαστικοί κανόνες εφαρμόζονται γενικώς από την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος τους (πρβλ. απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2012, Επιτροπή κατά Ισπανίας, C-610/10, EU:C:2012:781, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), η διαφορά διέπεται από τις διαδικαστικές διατάξεις του κανονισμού 207/2009, όπως έχει τροποποιηθεί, και από εκείνες του κανονισμού 2017/1001. Κατά συνέπεια, εν προκειμένω, όσον αφορά τους διαδικαστικούς κανόνες, οι γενόμενες παραπομπές από το τμήμα προσφυγών με την προσβαλλόμενη απόφαση, από την προσφεύγουσα με την προβληθείσα επιχειρηματολογία, καθώς και από το EUIPO και από την παρεμβαίνουσα στο άρθρο 60, παράγραφος 4, και στο άρθρο 63, παράγραφος 3, του κανονισμού 2017/1001 πρέπει να νοηθούν ως παραπομπές αφορώσες το ταυτόσημου περιεχομένου άρθρο 53, παράγραφος 4, και το ταυτόσημου περιεχομένου άρθρο 56, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009, όπως αυτός έχει τροποποιηθεί.

23 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει έναν μόνον λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αφορά, κατ' ουσίαν, παράβαση του άρθρου 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009.

24 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία του άρθρου 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009, με βάση την οποία απέρριψε εσφαλμένως ως απαράδεκτη τη δεύτερη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας δυνάμει της διατάξεως αυτής. Κατ' αρχάς, εκθέτει τους λόγους για τους οποίους υπέβαλε την αίτηση αυτή και παραθέτει τη νομολογία της Ένωσης η οποία αφορά κατ' αυτήν τα δικαιώματά της επί του όρου «palladium».

25 Το EUIPO φρονεί ότι τα όσα εκθέτει η προσφεύγουσα όσον αφορά τις αποφάσεις του δικαστή της Ένωσης επί προγενέστερης υποθέσεως, μεταξύ των ίδιων διαδίκων, δεν ασκούν επιρροή εν προκειμένω. Εξάλλου, δηλώνει ότι επαφίεται στη σώφρονα κρίση του Γενικού Δικαστηρίου επί του ζητήματος αν το τμήμα προσφυγών κακώς ερμήνευσε κατά γράμμα το άρθρο 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009, ενώ θα έπρεπε να προκρίνει την τελολογική ερμηνεία της συγκεκριμένης διατάξεως.

26 Η παρεμβαίνουσα αμφισβητεί την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας. Διευκρινίζει, κατ' αρχάς, ότι οι αποφάσεις που μνημονεύει προκαταρκτικώς η προσφεύγουσα αφορούν διαδικασίες άσχετες με το επίμαχο σήμα. Εν συνεχεία, υποστηρίζει ότι δεν είναι δυνατό να συναχθεί ότι, πριν από τις 30 Οκτωβρίου 2002, γινόταν επαρκής ουσιαστική χρήση στην Ισπανία του σημείου του οποίου γίνεται επίκληση. Επιπλέον, κατά την παρεμβαίνουσα, η δεύτερη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας προσκρούει σε απόλυτη παραγραφή και το επίμαχο σήμα έχει καταστεί απρόσβλητο λόγω διαφόρων πράξεων της προσφεύγουσας. Τέλος, θεωρεί ότι το άρθρο 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009 έχει εφαρμογή εν προκειμένω.

27 Διαπιστώνεται ότι, μολονότι η προσφεύγουσα θεωρεί αναγκαίο να εκθέσει τους λόγους για τους οποίους υπέβαλε τη δεύτερη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας και να μνημονεύσει τη νομολογία της Ένωσης σχετικά με τα δικαιώματα τα οποία φρονεί ότι έχει επί του όρου «palladium», δεν προβάλλει στο πλαίσιο αυτό κανένα επιχείρημα προς στήριξη του μοναδικού λόγου ακυρώσεως που προβάλλει. Εν πάση περιπτώσει, οι εκτιμήσεις αυτές δεν ασκούν επιρροή στο πλαίσιο της υπό κρίση διαφοράς. Όπως υποστηρίζει η παρεμβαίνουσα, οι αποφάσεις τις οποίες μνημονεύει η προσφεύγουσα δεν αφορούν διαδικασίες σχετικές με το επίμαχο σήμα και, όπως υποστηρίζει το EUIPO, για την εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 και του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του ίδιου κανονισμού, αρκεί να πληρούνται οι προϋποθέσεις που ορίζουν οι διατάξεις αυτές, ουδεμία δε εξ αυτών απαιτεί το προβαλλόμενο προγενέστερο μη καταχωρισμένο δικαίωμα να έχει αναγνωρισθεί προηγουμένως από τον δικαστή της Ένωσης. Επομένως, η εφαρμογή του άρθρου 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009 δεν εξαρτάται από την ύπαρξη ή μη τέτοιας αναγνωρίσεως.

28 Επιπλέον, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της παρεμβαίνουσας ότι δεν ήταν δυνατό να συναχθεί ότι, πριν από τις 30 Οκτωβρίου 2002, γινόταν ουσιαστική χρήση στην Ισπανία του προγενέστερου σημείου του οποίου έγινε επίκληση, η οποία δεν ήταν αποκλειστικώς τοπική και η οποία ήταν αρκούντως σημαντική ώστε να ακυρωθεί η καταχώριση σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Πράγματι, το επιχείρημα αυτό αφορά την επί της ουσίας εξέταση της δεύτερης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας και όχι την εξέταση του παραδεκτού της. Για τον ίδιο λόγο πρέπει επίσης να απορριφθούν τα επιχειρήματα της παρεμβαίνουσας με τα οποία αυτή υποστηρίζει ότι η δεύτερη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας προσκρούει σε «απόλυτη παραγραφή» και ότι οι πράξεις με τις οποίες η προσφεύγουσα παραιτήθηκε ρητώς από την πρώτη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας,

η οποία αφορούσε το επίμαχο σήμα, και της μεταβίβασε εν συνεχεία την κυριότητα διεθνούς καταχωρίσεως έχουν ως αποτέλεσμα να καθιστούν «απρόσβλητα» τη διεθνή καταχώριση και το επίμαχο σήμα.

29 Όσον αφορά την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας ότι το τμήμα προσφυγών κακώς εφάρμοσε εν προκειμένω το άρθρο 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009, επισημαίνεται ότι οι διάδικοι διαφωνούν, αφενός, ως προς την ερμηνεία της διατάξεως αυτής και ως προς τη σχέση της με το άρθρο 56, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού και, αφετέρου, ως προς την εφαρμογή της εν προκειμένω.

Επί της ερμηνείας του άρθρου 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009 και της σχέσεώς του με το άρθρο 56, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού

30 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009, ο κάτοχος κάποιου από τα δικαιώματα τα οποία μνημονεύονται στην παράγραφο 1 ή 2 του εν λόγω άρθρου 53, ο οποίος ζήτησε προγενεστέρως την κήρυξη της ακυρότητας σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή άσκησε ανταγωγή στο πλαίσιο αγωγής για προσβολή του δικαιώματος επί σήματος, δεν μπορεί να υποβάλει νέα αίτηση κηρύξεως ακυρότητας ή να ασκήσει ανταγωγή επικαλούμενος κάποιο άλλο από τα ανωτέρω δικαιώματα το οποίο θα μπορούσε να είχε επικαλεσθεί σε υποστήριξη της πρώτης αιτήσεως.

31 Κατά το άρθρο 56, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009, η αίτηση εκπτώσεως ή κηρύξεως της ακυρότητας είναι απαράδεκτη αν μια αίτηση με το αυτό αντικείμενο και για την αυτή αιτία έχει κριθεί επί της ουσίας μεταξύ των αυτών διαδίκων είτε από το EUIPO είτε από δικαστήριο σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατά την έννοια του άρθρου 95 του ίδιου κανονισμού, και αν η απόφαση του EUIPO ή του δικαστηρίου αυτού επί της συγκεκριμένης αιτήσεως έχει καταστεί απρόσβλητη ή έχει αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου, αντιστοίχως.

32 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι, δυνάμει του άρθρου 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009, η δεύτερη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας ήταν απαράδεκτη. Αφού υπενθύμισε το γράμμα της διατάξεως αυτής, το τμήμα προσφυγών συνήγαγε εντεύθεν ότι αίτηση κηρύξεως ακυρότητας είναι απαράδεκτη όταν συντρέχουν, όπως εν προκειμένω, δύο προϋποθέσεις.

33 Το τμήμα προσφυγών έκρινε, χωρίς τούτο αμφισβητηθεί από τους διαδίκους, ότι η πρώτη προϋπόθεση ήταν ο αιτούμενος την κήρυξη ακυρότητας να έχει υποβάλει προηγουμένως αίτηση κηρύξεως ακυρότητας κατά του ίδιου σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

34 Κατά το τμήμα προσφυγών, η δεύτερη προϋπόθεση είναι να στηρίζεται η νέα αίτηση κηρύξεως ακυρότητας στο ίδιο προγενέστερο δικαίωμα ή σε δικαίωμα διαφορετικό από εκείνο στο οποίο στηρίχθηκε η αρχική αίτηση κηρύξεως ακυρότητας, ενώ το δικαίωμα αυτό θα μπορούσε να είχε προβληθεί νομίμως με την αρχική αυτή αίτηση. Το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι από τα ανωτέρω προέκυπτε ότι, αν δεν μπορούσε να υποβληθεί νέα αίτηση κηρύξεως ακυρότητας βάσει προγενέστερων δικαιωμάτων τα οποία δεν αποτελούσαν τη βάση αρχικής αιτήσεως για την κήρυξη ακυρότητας, δεν μπορούσε, κατά μείζονα λόγο, να υποβληθεί νέα αίτηση βάσει του δικαιώματος επί του οποίου στηριζόταν η αρχική αυτή αίτηση. Ο εν λόγω κανόνας στηρίζεται, κατά το τμήμα προσφυγών, στην παραδοχή ότι ο δικαιούχος σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αφού δικαιωθεί σε μια πρώτη διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας, θα έχει τη βεβαιότητα ότι το εν λόγω σήμα δεν θα μπορεί να αμφισβητηθεί εκ νέου από το ίδιο πρόσωπο το οποίο υπέβαλε αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας. Επιπλέον, παρατήρησε κατ' ουσίαν ότι, σε αντίθεση με το

άρθρο 56, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009, το άρθρο 53, παράγραφος 4, του ίδιου κανονισμού δεν διευκρίνιζε ότι, για να έχει εφαρμογή, ήταν αναγκαίο το EUIPO να έχει εκδώσει επί της ουσίας απόφαση επί της αρχικής αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας. Έκρινε ότι η έλλειψη σαφήνειας της τελευταίας αυτής διατάξεως δεν φαινόταν να αποτελεί απλή παράλειψη εκ μέρους του νομοθέτη, αλλά μάλλον συνειδητή επιλογή.

35 Η προσφεύγουσα και η παρεμβαίνουσα συμφωνούν ότι η εφαρμογή του άρθρου 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009 δεν εξαρτάται από την ύπαρξη επί της ουσίας αποφάσεως επί της αρχικής αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας, εν αντιθέσει προς το άρθρο 56, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού. Εντούτοις, η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι, όπως έκρινε το τμήμα προσφυγών, το άρθρο 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009 έχει εφαρμογή τόσο όταν το δικαίωμα του οποίου γίνεται επίκληση προς στήριξη της νέας αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας έχει ήδη προβληθεί με την πρώτη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας όσο και όταν δεν έχει προβληθεί το δικαίωμα αυτό.

36 Το EUIPO προτείνει δύο ερμηνείες του άρθρου 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009, οι οποίες οδηγούν σε αντίθετα συμπεράσματα εν προκειμένω. Κατά την άποψή του, βάσει μιας γραμματικής ερμηνείας, η εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως δεν εξαρτάται από την ύπαρξη επί της ουσίας αποφάσεως επί της αρχικής αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας, ενώ, βάσει μιας τελολογικής ερμηνείας, θα εξηρτάτο από αυτήν. Στη δεύτερη αυτή περίπτωση, το άρθρο 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009 θα εφαρμοζόταν ως αναγκαίο συμπλήρωμα του άρθρου 56, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού, αναλόγως του αν η αρχική αίτηση και η νέα αίτηση κηρύξεως ακυρότητας στηρίζονται ή όχι στο ίδιο ή στα ίδια προγενέστερα δικαιώματα.

37 Επισημαίνεται εκ προοιμίου ότι, όπως υπογραμμίζει το EUIPO, το άρθρο 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009 δεν έχει ερμηνευθεί από τη νομολογία.

38 Περαιτέρω, διαπιστώνεται ότι η διαφωνία μεταξύ των διαδίκων επικεντρώνεται, κατ' ουσίαν, σε δύο ζητήματα τα οποία είναι, αφενός, η ανάγκη υπάρξεως επί της ουσίας αποφάσεως επί της αρχικής αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας, λαμβανομένου ιδίως υπόψη του γράμματος του άρθρου 56, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009 και, αφετέρου, η σημασία που πρέπει να προσδίδεται στο αν οι αιτήσεις κηρύξεως ακυρότητας στηρίζονται ή όχι στο ίδιο ή στα ίδια προγενέστερα δικαιώματα.

39 Συναφώς, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η ερμηνεία του άρθρου 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009 και η σχέση του με το άρθρο 56, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού προϋποθέτουν ότι, όπως υποστηρίζουν η προσφεύγουσα και το EUIPO, πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ των αιτήσεων κηρύξεως ακυρότητας που στηρίζονται στο ίδιο ή στα ίδια προγενέστερα δικαιώματα, τα οποία μνημονεύονται στις παραγράφους 1 ή 2 του άρθρου 53 του κανονισμού 207/2009, και εκείνων που στηρίζονται σε διαφορετικά προγενέστερα δικαιώματα.

– *Επί των αιτήσεων κηρύξεως ακυρότητας οι οποίες στηρίζονται στο ίδιο προγενέστερο δικαίωμα*

40 Όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 31, κατά το άρθρο 56, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009, αίτηση εκπτώσεως ή κηρύξεως της ακυρότητας είναι απαράδεκτη αν μια αίτηση με το αυτό αντικείμενο και για την αυτή αιτία έχει κριθεί μεταξύ των ίδιων διαδίκων από το EUIPO μεταξύ άλλων και αν η απόφασή του έχει καταστεί απρόσβλητη.

41 Επομένως, το άρθρο 56, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009 αφορά την περίπτωση κατά την οποία μια νέα αίτηση κηρύξεως ακυρότητας στηρίζεται στο ίδιο ή στα ίδια προγενέστερα δικαιώματα με εκείνο ή με εκείνα που προβάλλονται προς στήριξη αρχικής αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας.

42 Επιπλέον, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, στο μέτρο που από το γράμμα του άρθρου 56, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009 προκύπτει ότι το προβλεπόμενο απαράδεκτο προϋποθέτει την έκδοση αποφάσεως επί της ουσίας η οποία έχει καταστεί απρόσβλητη ή έχει τελεσιδικήσει, τυχόν νέα αίτηση κηρύξεως ακυρότητας δεν είναι απαράδεκτη αν, μεταξύ άλλων, η αρχική αίτηση κηρύξεως ακυρότητας απορρίφθηκε ως απαράδεκτη ή αν εχώρησε παραίτηση από αυτήν πριν καταστεί απρόσβλητη ή τελεσιδικήσει η απόφαση επί της εν λόγω αιτήσεως.

– Επί των αιτήσεων κηρύξεως ακυρότητας οι οποίες στηρίζονται σε διαφορετικά προγενέστερα δικαιώματα

43 Λαμβανομένου υπόψη του γράμματος του άρθρου 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009, το οποίο υπομνήσθηκε στη σκέψη 30, δεν επιτρέπεται στον αιτούμενο την κήρυξη ακυρότητας να υποβάλει νέα αίτηση βάσει προγενέστερου δικαιώματος, μνημονευόμενου στις παραγράφους 1 ή 2 του άρθρου 53 του ίδιου κανονισμού, το οποίο θα μπορούσε να έχει επικαλεσθεί προς στήριξη της αρχικής του αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας. Όπως υποστηρίζει τόσο το EUIPO, στο πλαίσιο της γραμματικής του ερμηνείας του άρθρου 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009, όσο και η παρεμβαίνουσα, μια τέτοια νέα αίτηση θα είναι απαράδεκτη, ανεξαρτήτως του αν, αφενός, η διαδικασία σχετικά με την αρχική αίτηση κηρύξεως ακυρότητας έχει περατωθεί ή εκκρεμεί και του αν, αφετέρου, όπως έκρινε το τμήμα προσφυγών (σημείο 33 της προσβαλλομένης αποφάσεως), έχει εκδοθεί ή όχι επί της ουσίας απόφαση επί της αρχικής αυτής αιτήσεως.

44 Πράγματι, η προϋπόθεση της υπάρξεως αποφάσεως επί της ουσίας δεν προβλέπεται από το κείμενο του άρθρου 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009 και, λαμβανομένου υπόψη του σκοπού της εν λόγω διατάξεως, μια τέτοια προϋπόθεση δεν θα μπορούσε να επιβληθεί. Σε αντίθετη περίπτωση, θα επεκτείνονταν αδικαιολόγητα οι δυνατότητες καταθέσεως αιτήσεων κηρύξεως ακυρότητας από τον κάτοχο περισσότερων προγενέστερων δικαιωμάτων. Ο κάτοχος τέτοιων δικαιωμάτων θα μπορούσε, στηριζόμενος σε αυτά, να υποβάλει διαδοχικές αιτήσεις κηρύξεως ακυρότητας κατά του ίδιου σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμπεριφορά η οποία θα ήταν αντίθετη προς τη ratio legis της εν λόγω διατάξεως, η οποία είναι να μην επιτρέπεται στον αιτούμενο την κήρυξη ακυρότητας να καταθέτει χωριστές αιτήσεις, στηριζόμενες στα διάφορα προγενέστερα δικαιώματά του, τα οποία μνημονεύονται στις παραγράφους 1 και 2 του άρθρου 53 του κανονισμού 207/2009, αν μπορούσε να επικαλεσθεί τα δικαιώματα αυτά κατά τον χρόνο υποβολής της αρχικής αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας. Ως εκ τούτου, η τελολογική ερμηνεία που προτείνει το EUIPO δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

45 Επιπλέον, από τη ratio legis του άρθρου 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009 προκύπτει ότι η εν λόγω διάταξη έχει εφαρμογή ακόμη και αν εχώρησε παραίτηση από την αρχική αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας ή η αίτηση αυτή απορρίφθηκε ως απαράδεκτη, δεδομένου ότι αρκεί απλώς και μόνον η κατάθεση της αρχικής αιτήσεως.

46 Αντιθέτως, πρέπει να απορριφθεί η ερμηνεία του τμήματος προσφυγών, υποστηριζόμενου από την παρεμβαίνουσα, κατά την οποία το άρθρο 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009 εφαρμόζεται, όχι μόνον όταν ο δικαιούχος προγενέστερου δικαιώματος το οποίο μνημονεύεται στις παραγράφους 1 ή 2 του άρθρου 53 του ίδιου κανονισμού έχει υποβάλει αρχική αίτηση κηρύξεως ακυρότητας, στηριζόμενη σε προγενέστερο δικαίωμα διαφορετικό από εκείνο στο

οποίο στηρίζεται η νέα αίτηση κηρύξεως ακυρότητας, αλλά και όταν οι εν λόγω αιτήσεις κηρύξεως ακυρότητας στηρίζονται στο ίδιο προγενέστερο δικαίωμα. Συναφώς, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι, αν δεν μπορούσε να υποβληθεί νέα αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας βάσει προγενέστερων δικαιωμάτων τα οποία δεν αποτελούσαν τη βάση αρχικής αιτήσεως για την κήρυξη ακυρότητας, πολλώ μάλλον δεν μπορούσε να υποβληθεί νέα αίτηση βάσει του δικαιώματος επί του οποίου στηριζόταν η αρχική αυτή αίτηση. Ωστόσο, μια τέτοια ερμηνεία δεν μπορεί κατά μείζονα λόγο να γίνει δεκτή. Αφενός, αντιβαίνει στη βούληση του νομοθέτη και στο σαφές γράμμα του άρθρου 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009, το οποίο αναφέρεται μόνο σε διαφορετικά προγενέστερα δικαιώματα, και όχι στο ίδιο δικαίωμα. Αφετέρου, θα είχε ως αποτέλεσμα να καταστήσει άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας το άρθρο 56, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού, μάλιστα δε θα αντέβαινε προς το γράμμα του. Πράγματι, κατά την ερμηνεία αυτή, αίτηση κηρύξεως ακυρότητας στηριζόμενη στο ίδιο προγενέστερο δικαίωμα, το οποίο μνημονεύεται στις παραγράφους 1 ή 2 του άρθρου 53 του κανονισμού 207/2009, με εκείνο της αρχικής αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας θα ήταν απαράδεκτη, ακόμη και αν δεν είχε εκδοθεί επ' αυτής απρόσβλητη ή τελεσίδικη απόφαση επί της ουσίας.

– Συμπέρασμα ως προς τη σχέση του άρθρου 53, παράγραφος 4, και του άρθρου 56, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009

47 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι, όταν το ίδιο προγενέστερο δικαίωμα το οποίο μνημονεύεται στις παραγράφους 1 ή 2 του άρθρου 53 του κανονισμού 207/2009 προβάλλεται προς στήριξη νέας αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας, έχει εφαρμογή το άρθρο 56, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού. Η νέα αίτηση κηρύξεως ακυρότητας είναι απαράδεκτη αν έχει το ίδιο αντικείμενο, στηρίζεται στους ίδιους λόγους και αφορά τους ίδιους διαδίκους με την αρχική αίτηση επί της οποίας εξεδόθη απόφαση επί της ουσίας η οποία κατέστη απρόσβλητη ή τελεσίδικη.

48 Αντιθέτως, όταν προβάλλεται προγενέστερο δικαίωμα μνημονευόμενο στις παραγράφους 1 ή 2 του άρθρου 53 του κανονισμού 207/2009 προς στήριξη νέας αιτήσεως για την κήρυξη ακυρότητας, ενώ θα μπορούσε να είχε προβληθεί ως βάση της αρχικής αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας και δεν προβλήθηκε, έχει εφαρμογή το άρθρο 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009. Στην περίπτωση αυτή, η νέα αίτηση κηρύξεως ακυρότητας είναι απαράδεκτη.

49 Επομένως, το τμήμα προσφυγών υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι το άρθρο 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009 έχει εφαρμογή τόσο όταν έχει προβληθεί διαφορετικό προγενέστερο δικαίωμα όσο και όταν έχει προβληθεί το ίδιο προγενέστερο δικαίωμα προς στήριξη νέας αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας (σημεία 23 και 24 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

50 Η ως άνω πλάνη περί το δίκαιο μπορεί να επιφέρει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως μόνον, ειδικότερα, αν η πρώτη και η δεύτερη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας στηρίζονταν στο ίδιο ή στα ίδια προγενέστερα δικαιώματα τα οποία μνημονεύονται στις παραγράφους 1 ή 2 του άρθρου 53 του κανονισμού 207/2009.

Επί της εν προκειμένω εφαρμογής του άρθρου 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009

51 Επισημαίνεται ότι οι διάδικοι δεν αμφισβητούν ότι τα νομικά πρόσωπα που υπέβαλαν την πρώτη και τη δεύτερη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας ταυτίζονταν, με αποτέλεσμα η πρώτη προϋπόθεση του άρθρου 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009, η οποία μνημονεύεται στη σκέψη 33, να πληρούται εν προκειμένω, όπως έκρινε το τμήμα προσφυγών.

52 Όσον αφορά τη δεύτερη προϋπόθεση του άρθρου 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009, η οποία μνημονεύεται στη σκέψη 34, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι, εν προκειμένω, αφενός, από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν μπορούσε να συναχθεί ότι τα δύο χρησιμοποιούμενα στις συναλλαγές σημεία τα οποία διεκδικεί η προσφεύγουσα με τη δεύτερη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας είχαν αποκτηθεί μετά την ημερομηνία καταθέσεως της πρώτης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας και, αφετέρου, η προσφεύγουσα δεν είχε προβάλει κανένα σχετικό επιχείρημα. Κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το τμήμα ακυρώσεων ορθώς είχε κρίνει ότι το άρθρο 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009 είχε εφαρμογή εν προκειμένω, ακόμη και ελλείψει επί της ουσίας αποφάσεως επί της πρώτης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας.

53 Η προσφεύγουσα και η παρεμβαίνουσα διαφωνούν ως προς το αν πληρούται εν προκειμένω η δεύτερη προϋπόθεση, η οποία εκτίθεται στη σκέψη 34. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η πρώτη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας στερείται νομικής υποστάσεως, όπερ αμφισβητούν το EUIPO και η παρεμβαίνουσα. Επιπλέον, υποστηρίζει ότι το προγενέστερο δικαίωμα που προβλήθηκε προς στήριξη της δεύτερης αιτήσεως για την κήρυξη ακυρότητας είχε ήδη προβληθεί προς στήριξη της πρώτης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας, όπερ αμφισβητεί η παρεμβαίνουσα, ενώ το EUIPO δεν έλαβε ρητώς θέση επί του ζητήματος αυτού με το υπόμνημα αντικρούσεως.

– *Επί της πρώτης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας*

54 Κατ' αρχάς, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, όπως υποστηρίζουν το EUIPO και η παρεμβαίνουσα, η προσφεύγουσα εσφαλμένως υποστηρίζει ότι η πρώτη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας στερείται νομικής υποστάσεως. Πράγματι, στο μέτρο που ισχυρίζεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 15 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού (ΕΕ) 2018/625 της Επιτροπής, της 5ης Μαρτίου 2018, για τη συμπλήρωση του κανονισμού 2017/1001 και για την κατάργηση του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού (ΕΕ) 2017/1430 (ΕΕ 2018, L 104, σ. 1), η πρώτη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας πρέπει να θεωρηθεί ως μη κατατεθείσα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, κατά την κατάθεση της πρώτης αιτήσεως, το άρθρο αυτό δεν είχε εφαρμογή. Εν πάση περιπτώσει, δυνάμει της παραγράφου 2 της τότε ισχύουσας διατάξεως, ήτοι του κανόνα 39 του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού 40/94 (ΕΕ 1995, L 303, σ. 1), η αίτηση κηρύξεως ακυρότητας θεωρείται ως μη κατατεθείσα σε περίπτωση μη καταβολής των προβλεπόμενων τελών και όχι αν έχει χωρήσει παραίτηση από αυτήν, το ίδιο δε ισχύει δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2018/625. Επιπλέον, όπως υποστηρίζει το EUIPO, επί της πρώτης αιτήσεως για την κήρυξη ακυρότητας εξεδόθη απόφαση του τμήματος ακυρώσεων στις 26 Απριλίου 2006, μετά την παραίτηση της προσφεύγουσας.

55 Εν συνεχεία, πρέπει να διαπιστωθεί ότι η πρώτη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας κρίθηκε παραδεκτή. Πράγματι, μολονότι, με το από 17 Μαρτίου 2006 έγγραφό του, το τμήμα ακυρώσεων είχε επισημάνει ότι έπρεπε να θεραπευθούν ορισμένες ελλείψεις στη συγκεκριμένη αίτηση προκειμένου να είναι παραδεκτή, με την απόφασή του της 26ης Απριλίου 2006, όταν κήρυξε τη διαδικασία περατωθείσα μετά την παραίτηση της προσφεύγουσας, έκρινε εντούτοις παραδεκτή την αίτηση κηρύξεως ακυρότητας, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα.

56 Ως εκ τούτου, ακόμη και αν δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι επί της πρώτης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας εξεδόθη απόφαση επί της ουσίας, η οποία κατέστη απρόσβλητη, ισχυρισμός τον οποίον άλλωστε ουδείς διάδικος προβάλλει, η πρώτη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας δεν μπορεί να θεωρηθεί νομικώς ανυπόστατη.

– Επί των δικαιωμάτων που προβάλλονται προς στήριξη της πρώτης και της δεύτερης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας

57 Διαπιστώνεται ότι, με τα δικόγραφά τους ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η προσφεύγουσα και η παρεμβαίνουσα διαφωνούν ως προς το ζήτημα της ταυτότητας του ή των προγενέστερων δικαιωμάτων που προβλήθηκαν προς στήριξη της πρώτης και της δεύτερης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, ως βάση αμφοτέρων των αιτήσεων αυτών, είχε προβληθεί το ίδιο προγενέστερο δικαίωμα, ήτοι το σημείο Grand Hotel Palladium. Αντιθέτως, η παρεμβαίνουσα αμφισβητεί ότι, στο πλαίσιο της πρώτης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας, είχε γίνει επίκληση της μη καταχωρισθείσας εμπορικής επωνυμίας Grand Hotel Palladium και υποστηρίζει ότι η αίτηση αυτή στηριζόταν σε τρία εθνικά σήματα καθώς και στην εμπορική επωνυμία Residencial Palladium, SA. Τέλος, το EUIPO δεν λαμβάνει ρητώς θέση επί του ζητήματος αυτού με το υπόμνημα αντικρούσεως.

58 Στην προσβαλλόμενη απόφαση, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι η πρώτη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας στηριζόταν σε δύο προγενέστερα εθνικά σήματα, καθώς και σε δύο σημεία χρησιμοποιούμενα στις συναλλαγές των οποίων η ισχύς δεν ήταν μόνον τοπική (σημεία 2 και 3 της προσβαλλομένης αποφάσεως) και ότι η δεύτερη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας στηριζόταν σε δύο σημεία χρησιμοποιούμενα στις συναλλαγές των οποίων η ισχύς δεν ήταν μόνον τοπική (σημείο 8 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Εντούτοις, δεν περιέγραψε τα δικαιώματα τα οποία προβλήθηκαν προς στήριξη εκάστης των δύο αιτήσεων ούτε διευκρίνισε, ιδίως όσον αφορά τα σημεία που χρησιμοποιούνται στις συναλλαγές, μεταξύ άλλων τη φύση τους και τα λεκτικά στοιχεία που τα συνθέτουν.

59 Εξάλλου, όσον αφορά την πρώτη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας, από τον διοικητικό φάκελο του EUIPO σχετικά με την παρούσα διαδικασία προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δήλωσε ότι στήριξε την πρώτη αυτή αίτηση σε σημείο χρησιμοποιούμενο στις συναλλαγές του οποίου η ισχύς δεν ήταν μόνον τοπική και σε τρία προγενέστερα εθνικά σήματα. Ειδικότερα, διευκρίνισε ότι τα σήματα αυτά ήσαν τα ισπανικά σήματα υπ' αριθ. 94047 και 2503994, καθώς και το ιταλικό σήμα υπ' αριθ. 597136. Όσον αφορά το σημείο του οποίου γινόταν επίκληση, επέλεξε το τετραγωνίδιο «επωνυμία της εταιρίας», μνημονεύοντας το «λεκτικό σήμα Residencial Palladium» και, εν συνεχεία, στο τμήμα που αφορούσε τις επεξηγήσεις, διευκρίνισε ότι η δραστηριότητα της εταιρίας ήταν η διαχείριση του ξενοδοχείου Grand Hotel Palladium και, τέλος, στην επόμενη σελίδα, εξήγησε ότι η επωνυμία της εταιρίας δεν είχε τοπική μόνον ισχύ και ότι το ξενοδοχείο της Grand Hotel Palladium ήταν πολύ γνωστό.

60 Επιπλέον, όσον αφορά τη δεύτερη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας, από τον διοικητικό φάκελο του EUIPO σχετικά με την παρούσα διαδικασία προκύπτει ότι, προς στήριξη της αιτήσεως αυτής, η προσφεύγουσα επικαλέσθηκε σημείο χρησιμοποιούμενο στις συναλλαγές του οποίου η ισχύς δεν ήταν μόνον τοπική. Η εταιρία αυτή επέλεξε τα τετραγωνίδια «εμπορική επωνυμία» και «επωνυμία της επιχειρήσεως», μνημονεύοντας το σημείο Grand Hotel Palladium, και, εν συνεχεία, με τις επεξηγήσεις της, επισήμανε ότι χρησιμοποιούσε την εμπορική επωνυμία Grand Hotel Palladium.

61 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, πρώτον, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν παρέχει τη δυνατότητα αρκούντως σαφούς και ακριβούς προσδιορισμού των προγενέστερων δικαιωμάτων που προβλήθηκαν προς στήριξη της πρώτης και της δεύτερης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας, δεύτερον, δεν μπορεί να διαπιστωθεί ότι οι σχετικές διαπιστώσεις του τμήματος προσφυγών ήταν σύμφωνες προς τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στον διοικητικό φάκελο της διαδικασίας ενώπιον του EUIPO και, τρίτον, δεν μπορεί ούτε να γίνει αντιληπτό ούτε να συναχθεί από τις διαπιστώσεις του τμήματος προσφυγών αν η δεύτερη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας στηρίχθηκε στο ίδιο ή στα ίδια προγενέστερα δικαιώματα με εκείνο ή εκείνα που προβλήθηκαν προς στήριξη της πρώτης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας. Ωστόσο, μια τέτοια διευκρίνιση είναι αναγκαία προκειμένου να διαπιστωθεί αν η πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το τμήμα προσφυγών έχει συνέπειες εν προκειμένω (πρβλ. σκέψη 50).

62 Λαμβανομένων υπόψη των ως άνω ελλείψεων και ανακριβειών στην αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι οποίες εκτίθενται στη σκέψη 61, επισημαίνεται ότι το δικαίωμα χρηστής διοικήσεως περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, σύμφωνα με το άρθρο 41, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την υποχρέωση της Διοικήσεως να αιτιολογεί τις αποφάσεις της. Η εν λόγω υποχρέωση, η οποία απορρέει επίσης από το άρθρο 94 του κανονισμού 2017/1001, έχει διττό σκοπό, ήτοι να παράσχει τη δυνατότητα στους μεν ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους για τους οποίους ελήφθη το μέτρο, προκειμένου να ασκήσουν τα δικαιώματά τους, στον δε δικαστή της Ένωσης να ασκήσει τον έλεγχό του επί της νομιμότητας της οικείας αποφάσεως (πρβλ. αποφάσεις της 10ης Μαΐου 2012, Rubinstein και L'Oréal κατά ΓΕΕΑ, C-100/11 P, EU:C:2012:285, σκέψη 111, και της 17ης Μαρτίου 2016, Naazneen Investments κατά ΓΕΕΑ, C-252/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:178, σκέψη 29).

63 Η υποχρέωση αυτή έχει το ίδιο περιεχόμενο με εκείνη που απορρέει από το άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, το οποίο επιτάσσει να προκύπτει από την αιτιολογία με σαφήνεια και χωρίς αμφισημία η συλλογιστική του οργάνου που εξέδωσε την πράξη, ενώ δεν απαιτείται η αιτιολογία αυτή να παραθέτει εξαντλητικά όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία πράξεως ανταποκρίνεται στις προμνησθείσες επιταγές πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται, καθώς και το σύνολο των κανόνων δικαίου που διέπουν τον σχετικό τομέα (πρβλ. απόφαση της 21ης Οκτωβρίου 2004, KWS Saat κατά ΓΕΕΑ, C-447/02 P, EU:C:2004:649, σκέψεις 63 έως 65, και διάταξη της 14ης Απριλίου 2016, KS Sports κατά EUIPO, C-480/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:266, σκέψη 32).

64 Η διαπίστωση περί ελλείψεως ή ανεπάρκειας της αιτιολογίας εμπίπτει στην παράβαση ουσιώδους τύπου, κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, και αποτελεί λόγο ακυρώσεως δημοσίας τάξεως τον οποίο ο δικαστής της Ένωσης οφείλει να εξετάζει αυτεπαγγέλτως (απόφαση της 2ας Απριλίου 1998, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, σκέψη 67).

65 Υπό τις συνθήκες αυτές, σύμφωνα με τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 62 έως 64, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε να εξετάσει αυτεπαγγέλτως αν το τμήμα προσφυγών τήρησε την υποχρέωσή του αιτιολογήσεως, κάλεσε δε τους διαδίκους, στο πλαίσιο μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας προβλεπόμενου στο άρθρο 89 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, να διατυπώσουν εγγράφως τις απόψεις τους επί του ζητήματος αυτού. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα και το EUIPO κλήθηκαν να προσδιορίσουν επακριβώς το ή τα προγενέστερα δικαιώματα επί των οποίων στηρίχθηκαν η πρώτη και η δεύτερη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας, δεδομένου ότι η παρεμβαίνουσα είχε διατυπώσει τις απόψεις της επί του ζητήματος αυτού στο υπόμνημα αντικρούσεως. Επιπλέον, οι διάδικοι κλήθηκαν να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους

επί της ενδεχόμενης αυτεπάγγελτης εξετάσεως, από το Γενικό Δικαστήριο, τυχόν παραβάσεως, από το τμήμα προσφυγών, της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που προβλέπεται στο άρθρο 94 του κανονισμού 2017/1001. Συναφώς, κλήθηκαν να δηλώσουν αν θεωρούσαν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση παρείχε τη δυνατότητα, αφενός, να προσδιορισθούν τα προγενέστερα δικαιώματα που προβλήθηκαν προς στήριξη της πρώτης και της δεύτερης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας και, αφετέρου, να καθορισθεί αν το ή τα δικαιώματα που προβλήθηκαν προς στήριξη της δεύτερης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας είχαν προβληθεί προς στήριξη της πρώτης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας.

66 Διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα δεν απάντησε στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

67 Απαντώντας στην πρώτη ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, το EUIPO διευκρινίζει ότι όλα τα δικαιώματα που προέβαλε η προσφεύγουσα είχαν αποκτηθεί πριν από την υποβολή της πρώτης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας. Επισήμανε ότι η αίτηση αυτή στηριζόταν σε τρία εθνικά σήματα, ήτοι στα υπ' αριθ. 94047 και 2503994 ισπανικά σήματα, τα οποία είχαν καταχωρισθεί, αντιστοίχως, στις 16 Μαΐου 2001 και την 1η Μαΐου 2003, και στο υπ' αριθ. 597136 ιταλικό σήμα, το οποίο είχε καταχωρισθεί στις 4 Μαΐου 1993, καθώς και στην επωνυμία επιχειρήσεως Residencial Palladium. Εξάλλου, επισημαίνει ότι η δεύτερη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας στηριζόταν στη «μη καταχωρισθείσα εμπορική επωνυμία και επωνυμία επιχειρήσεως» Grand Hotel Palladium. Επομένως, διαπιστώνεται ότι τα δικαιώματα περί των οποίων κάνει λόγο το EUIPO αντιστοιχούν, κατ' ουσίαν, στα δικαιώματα που μνημονεύει η δικαιοπάροχος της παρεμβαίνουσας στο υπόμνημα αντικρούσεως.

68 Απαντώντας στη δεύτερη ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, πρέπει να επισημανθεί ευθύς εξαρχής ότι, μολονότι το EUIPO αναγνωρίζει ότι υπάρχει μια εσφαλμένη μνεία στην προσβαλλόμενη απόφαση, όσον αφορά τα δικαιώματα τα οποία προβάλλονται στην πρώτη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας, και παραδέχεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση θα μπορούσε να είναι σαφέστερη όσον αφορά το δικαίωμα το οποίο προβάλλεται με τη δεύτερη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας, επικαλούμενο επίσης, γενικότερα, μια έμμεση αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως, το EUIPO και η παρεμβαίνουσα θεωρούν ότι η εν λόγω απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη και παρέχει τη δυνατότητα να καθορισθεί αν το ή τα δικαιώματα που προβλήθηκαν προς στήριξη της δεύτερης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας είχαν προβληθεί προς στήριξη της πρώτης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας. Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το EUIPO και η παρεμβαίνουσα ερμηνεύουν με εκ διαμέτρου αντίθετο τρόπο την προσβαλλομένη απόφαση ως προς το τελευταίο αυτό ζήτημα. Πράγματι, το EUIPO εκτιμά ότι η προσβαλλόμενη απόφαση παρέχει τη δυνατότητα να διαπιστωθεί ότι το δικαίωμα επί του οποίου στηρίζεται η δεύτερη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας δεν είχε προβληθεί προς στήριξη της πρώτης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας. Αντιθέτως, η παρεμβαίνουσα φρονεί ότι από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι τα δικαιώματα που προβλήθηκαν προς στήριξη της δεύτερης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας είχαν ήδη προβληθεί προς στήριξη της πρώτης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας.

69 Πιο συγκεκριμένα, πρώτον, όσον αφορά την πρώτη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας, το EUIPO παραδέχεται ότι το τμήμα προσφυγών κακώς έκρινε ότι αυτή στηριζόταν, μεταξύ άλλων, σε δύο σημεία χρησιμοποιούμενα στις συναλλαγές.

70 Όσον αφορά τη δεύτερη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας, το EUIPO παραδέχεται ότι το τμήμα προσφυγών θα μπορούσε να είναι πιο σαφές σε σχέση με τα προβληθέντα προγενέστερα δικαιώματα, αλλά υποστηρίζει ότι το μόνο ζήτημα που έθεσε η προσφεύγουσα ενώπιον του

τμήματος προσφυγών ήταν αν το άρθρο 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009 είχε εφαρμογή στη δεύτερη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας, ελλείψει επί της ουσίας αποφάσεως επί της πρώτης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας. Επιβάλλεται όμως η διαπίστωση ότι ο ως άνω ισχυρισμός του EUIPO είναι εσφαλμένος. Συγκεκριμένα, το τμήμα προσφυγών επισήμανε, στο σημείο 14 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, κατά την προσφεύγουσα, η πρώτη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας στηριζόταν ήδη στο σημείο Grand Hotel Palladium και, στο σημείο 16 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η δικαιοπάροχος της παρεμβαίνουσας αμφισβητούσε το επιχείρημα αυτό της προσφεύγουσας.

71 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι, στο σημείο 23 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι, σύμφωνα με το άρθρο 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009, η αίτηση κηρύξεως ακυρότητας είναι απαράδεκτη, μεταξύ άλλων, αν «στηρίζεται στο ίδιο προγενέστερο δικαίωμα ή σε δικαίωμα διαφορετικό από εκείνο στο οποίο είχε στηριχθεί η [αρχική αίτηση] για την κήρυξη ακυρότητας και αν το δικαίωμα αυτό θα μπορούσε να είχε προβληθεί νομίμως». Προσέθεσε, στο σημείο 24 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, «αν δεν [μπορούσε] να υποβληθεί νέα αίτηση κηρύξεως ακυρότητας βάσει άλλων προγενέστερων δικαιωμάτων στα οποία δεν στηριζόταν η πρώτη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας, κατά μείζονα λόγο δεν [μπορούσε] να υποβληθεί νέα αίτηση βάσει του ίδιου δικαιώματος που υφίστατο ήδη κατά την πρώτη διαδικασία». Εξ αυτού προκύπτει ότι το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι δεν ήταν αναγκαίο να αποφανθεί επί του ζητήματος αν το ή τα προγενέστερα δικαιώματα που προβλήθηκαν προς στήριξη της δεύτερης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας είχαν επίσης χρησιμεύσει ως βάση της πρώτης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας, και όχι ότι το ζήτημα αυτό δεν είχε συζητηθεί εν προκειμένω.

72 Τα δε σημεία 10, 13 και 19 της προσβαλλομένης αποφάσεως, τα οποία παραθέτει το EUIPO, ουδόλως προσδιορίζουν κάποιο σημείο του οποίου γίνεται επίκληση προς στήριξη της μίας εκ των δύο αιτήσεων κηρύξεως ακυρότητας. Επιπλέον, από τα εν λόγω σημεία 10 και 19 προκύπτει ότι αφορούν κυρίως το γράμμα του άρθρου 53, παράγραφος 4, του κανονισμού 207/2009, χωρίς να μπορεί να συναχθεί εντεύθεν αν το ή τα δικαιώματα επί των οποίων στηρίχθηκε η δεύτερη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας είχαν προβληθεί προς στήριξη της πρώτης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας, ιδίως λόγω της ασάφειας της προσβαλλομένης αποφάσεως ως προς τον προσδιορισμό των δικαιωμάτων αυτών και λαμβανομένων υπόψη των εκτιμήσεων του τμήματος προσφυγών στα σημεία 23 και 24 της εν λόγω αποφάσεως.

73 Τέλος, το EUIPO υποστηρίζει ότι, στο μέτρο που το τμήμα προσφυγών επικύρωσε την απόφαση του τμήματος ακυρώσεων στο σύνολό της, η απόφαση αυτή καθώς και η αιτιολογία της αποτελούν μέρος του πλαισίου εντός του οποίου εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση. Εξ αυτού συνάγει ότι η εν λόγω απόφαση και το πλαίσιο αυτό καθιστούν δυνατό να προσδιορισθούν τα προγενέστερα δικαιώματα που προβλήθηκαν προς στήριξη της πρώτης και της δεύτερης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας, καθώς και να διαπιστωθεί ότι το ή τα δικαιώματα που προβλήθηκαν προς στήριξη της δεύτερης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας δεν είχαν προβληθεί με την πρώτη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας. Εντούτοις, λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, ήτοι των ασαφειών ως προς τα προβληθέντα δικαιώματα στο πλαίσιο των δύο αιτήσεων κηρύξεως ακυρότητας, της διαφωνίας μεταξύ των διαδίκων ως προς το αν, κατά την πρώτη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας, είχε ήδη γίνει επίκληση του σημείου του οποίου γίνεται επίκληση προς στήριξη της δεύτερης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας, καθώς και της εκτιμήσεως του τμήματος προσφυγών κατά την οποία, κατ' ουσίαν, ελάχιστη σημασία είχε η άρση της εν λόγω διαφωνίας (βλ. σκέψεις 69 έως 72), δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η αιτιολογία της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεων μπορεί να καλύψει τις ανεπάρκειες και τις ασάφειες της αιτιολογίας της προσβαλλόμενης αποφάσεως.

74 Δεύτερον, κατά την παρεμβαίνουσα, όσον αφορά την πρώτη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι τα προβαλλόμενα δικαιώματα ήσαν, μεταξύ άλλων, δύο σημεία χρησιμοποιούμενα στις συναλλαγές. Από την εν λόγω αίτηση προκύπτει ότι η προσφεύγουσα προσδιόρισε τα δύο αυτά σημεία επισημαίνοντας ότι επρόκειτο για το Residencial Palladium και το Grand Hotel Palladium. Όσον αφορά τη δεύτερη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας, η παρεμβαίνουσα φρονεί ότι τα προγενέστερα δικαιώματα προσδιορίζονται σαφώς στην προσβαλλόμενη απόφαση, από την οποία προκύπτει κατά την άποψή της ότι η προσφεύγουσα επικαλέστηκε μια εμπορική επωνυμία, την Grand Hotel Palladium, και μια εταιρική επωνυμία, τη Residencial Palladium.

75 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, αφενός, η παρεμβαίνουσα υπογραμμίζει κατά τον τρόπο αυτόν ότι τα δικαιώματα που προβλήθηκαν προς στήριξη εκάστης των αιτήσεων κηρύξεως ακυρότητας δεν προσδιορίζονται σαφώς και επακριβώς στην προσβαλλόμενη απόφαση και ότι, αφετέρου, ο τρόπος με τον οποίον η παρεμβαίνουσα αντιλαμβάνεται τα προβληθέντα δικαιώματα είναι διαφορετικός από εκείνον τον οποίον εξέθεσε το EUIPO στην απάντησή του στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου.

76 Επιπλέον, η παρεμβαίνουσα φρονεί ότι από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι το τμήμα προσφυγών εκτίμησε ότι τα δικαιώματα τα οποία προβλήθηκαν με τη δεύτερη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας είχαν προβληθεί προς στήριξη της πρώτης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει το EUIPO.

77 Ως εκ τούτου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, λόγω των πλημμελειών της αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως, όπως εκτέθηκαν στη σκέψη 61, οι οποίες επιβεβαιώνονται από τις αντιτιθέμενες ερμηνείες της προσβαλλομένης αποφάσεως από το EUIPO και την παρεμβαίνουσα όσον αφορά τις εκτιμήσεις του τμήματος προσφυγών σχετικά με τα δικαιώματα που προβλήθηκαν προς στήριξη εκάστης των αιτήσεων κηρύξεως ακυρότητας, δεν προκύπτει κατά τρόπο αρκούντως σαφή και ακριβή από την προσβαλλόμενη απόφαση ποια είναι τα δικαιώματα αυτά και αν το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι το ή τα δικαιώματα που προβλήθηκαν προς στήριξη της δεύτερης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας είχαν προβληθεί ή όχι με την πρώτη αίτηση κηρύξεως ακυρότητας.

78 Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό το πρώτο αίτημα της προσφεύγουσας και να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, καθόσον το τμήμα προσφυγών παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει από το άρθρο 94 του κανονισμού 2017/1001, διότι δεν προσδιόρισε σαφώς και επακριβώς τα προγενέστερα δικαιώματα που προβλήθηκαν προς στήριξη της πρώτης και της δεύτερης αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας και, ως εκ τούτου, δεν παρέσχε στον δικαστή της Ένωσης τη δυνατότητα να εκτιμήσει τις συνέπειες που είχε η πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το τμήμα προσφυγών επί της νομιμότητας της προσβαλλομένης αποφάσεως. Κατά τα λοιπά, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

79 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το EUIPO ηττήθηκε ως προς το ουσιώδες μέρος των αιτημάτων του, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της προσφεύγουσας.

80 Επιπλέον, δεδομένου ότι η παρεμβαίνουσα ηττήθηκε ως προς το ουσιώδες μέρος των αιτημάτων της, φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση του τετάρτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) της 12ης Φεβρουαρίου 2020 (υπόθεση R 231/2019-4).

2) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.

3) Το EUIPO φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων του, τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Residencial Palladium, SL.

4) Η Palladium Gestión, SL φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Spielmann Spineanu-Matei Mastroianni

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 15 Σεπτεμβρίου 2021.

(υπογραφές)